

Sygn. akt IX Ka 427 / 14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 września 2014 roku

Sąd Okręgowy w Toruniu IX Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - SSO Barbara Plewińska

Protokolant - stażysta Marzena Chojnacka

po rozpoznaniu w dniu 16 września 2014 roku

sprawy **K. P.**

obwinionego z art. 86 § 1 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Brodnicy VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Golubiu - Dobrzyniu

z dnia 4 czerwca 2014 roku sygn. akt VII W 105 / 14

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zwalnia obwinionego od kosztów sądowych za drugą instancję, zaś wydatkami poniesionymi w postępowaniu odwoławczym obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt IX Ka 427/14

UZASADNIENIE

K. P. został obwiniony o to, że w dniu 6 marca 2014 roku ok. godz. 7.00 na ul. (...) w G., pow. (...), kierując samochodem osobowym m-ki C. o nr rej. (...) nie zastosował się do znaku B-36 (zakaz zatrzymywania się i postoju) w wyniku czego przyczynił się do zdarzenia drogowego i najechania na tył pojazdu przez kierującą samochodem osobowym m-ki P. o nr rej. (...) czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym,

- tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 kw.

M. K. (1) została obwiniona o to, że w dniu 6 marca 2014 roku ok. godz. 7.00 na ul. (...) w G., pow. (...), kierując samochodem osobowym m-ki P. o nr rej. (...) naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że nie zachowała należytej odległości od pojazdu poprzedzającego w wyniku czego najechała na tył poprzedzającego samochodu osobowego m-ki C. o nr rej. (...)czym spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym,

- tj. o wykroczenie z art. 86 §1 kw.

Sąd Rejonowy w Brodnicy VII Wydział Zamiejscowy z siedzibą w Golubiu
-Dobrzyniu (sygn. akt VII W 105/14):

I. uznał obwinionego K. P. za winnego tego, że w dniu 6 marca 2014 roku ok. godz. 7.00 na ul. (...) w G.pow. (...), kierując samochodem osobowym m-ki C. o nr rej. (...)poruszał się z prędkością utrudniającą jazdę innym kierującym, w wyniku czego przyczynił się do zdarzenia drogowego i najechania na tył pojazdu przez kierującą samochodem osobowym m-ki P. o nr rej. (...), czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, tj. wykroczenia z art. 86 § 1 kw i za to na mocy art. 39 § 1 i 2 kw wymierzył mu karę nagany;

II. uznał obwinioną M. K. (1)za winną popełnienia zarzuconego jej czynu, tj. wykroczenia z art. 86 § 1 kw i za to na mocy art. 39 § 1 i 2 kw wymierzył jej karę nagany;

III. zwolnił obwinionych od obowiązku uiszczenia opłaty sądowej, zaś obciążył każdego z nich zryczałtowanymi wydatkami w sprawie w kwocie po 100 złotych.

Od powyższego wyroku **apelację wniósł obrońca obwinionego K. P.** zaskarżając wyrok w całości.

Wyrokowi zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku poprzez przyjęcie, że obwiniony poruszał się z prędkością utrudniającą jazdę innym pojazdom i przyczynił się do najechania na tył jego pojazdu przez obwinioną, podczas gdy przyczyną zdarzenia nie było zmniejszenie prędkości przez obwinionego lecz nie zachowanie przez obwinioną bezpiecznej odległości od pojazdu obwinionego,
2. naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 86 § 1 kw poprzez jego błędne zastosowanie i uznanie, że zachowanie obwinionego wyczerpało znamiona tego wykroczenia,
3. naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 19 ust. 2 pkt 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym poprzez błędne uznanie, że obwiniony poruszał się z prędkością utrudniającą jazdę innym pojazdom i w ten sposób przyczynił się do najechania na tył jego pojazdu przez obwinioną, gdy tymczasem obwiniony zwolnił w wyniku zmiany sytuacji panującej na drodze tj. celem uniknięcia potrącenia pieszej, która zamierzała przejść przez jezdnię,
4. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku tj. art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk i art. 7 kpk w zw. z art. 2 § 1 pkt 1 kpk poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów i nierozstrzygnięcia nie dających się usunąć wątpliwości na korzyść obwinionego co do przyczyny zdarzenia, w tym pominięcie dowodu z opinii biegłego, który mógłby wyjaśnić mechanizm i przyczyny zdarzenia,
5. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku tj. art. 54 § 1 kpow poprzez nierzetelne przeprowadzenie czynności wyjaśniających gdyż wniosek o ukaranie został wniesiony na podstawie niekompletnego materiału dowodowego tj. bez przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego.

W związku z powyższymi zarzutami obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie obwinionego od popełnienia zarzuconego mu czynu, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy obwinionego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Podzielając ocenę dowodów dokonaną przez Sąd Rejonowy oraz akceptując wynikające z niej ustalenia faktyczne, nie sposób podzielić zarzutów apelacji.

Obrońca nie zgadzając się z rozstrzygnięciem sądu meriti podniósł, że obwiniony K. P. dochował wszystkich reguł ostrożności i poruszając się ulicą (...)

w G. nie naruszył żadnych przepisów ruchu drogowego, zaś wyłączną winę za kolizję samochodów ponosi M. K. (1), która nie zachowawszy bezpiecznej odległości od samochodu poprzedzającego uderzyła w tył jadącego przed nią pojazdu kierowanego przez obwinionego. Apelację obrońcy należało uznać za polemiczną, bowiem pogląd obrońcy w sprawie wynikał z wybiórczej oceny dowodów. Tymczasem analiza dowodów dokonana przez sąd I instancji była rzetelna i sąd odwoławczy nie doszukał się

w niej błędów, zaniechań i uchybień wyliczonych w apelacji. Sąd Rejonowy ustalił i rozważył wszystkie istotne okoliczności faktyczne w jakich doszło do uderzenia w samochód obwinionego przez samochód kierowany przez M. K. (1), oraz w sposób poprawny ustalił mechanizm i przyczyny tego zdarzenia. Weryfikując twierdzenia obwinionych oraz posiłkując się zasadami logiki i regułami doświadczenia życiowego, sąd meriti poddał wnikliwej ocenie sytuację faktyczną w której uczestniczyli obwinieni wywodząc trafnie wnioski co do winy zarówno M. K. (1) jak i K. P..

Należało przyznać rację obrońcy, że to M. K. (1) doprowadziła do kolizji z samochodem obwinionego. Jak przekonały wyniki postępowania dowodowego M. K. (1) nie zachowała należytej odległości od samochodu poprzedzającego i uderzyła

w tył samochodu obwinionego. Powyższe nie wykluczało jednak przypisania obwinionemu przyczynienia się do tego zdarzenia. Niezależnie bowiem od niezaprzeczalnie niewłaściwego zachowania M. K. (1) postępowanie obwinionego również nie było poprawne bowiem poruszał się on po drodze z prędkością powodującą utrudnienie w ruchu. Obrońca zresztą pośrednio przyznał, że obwiniony nie jechał z prędkością „typową”, a z mniejszą stosowaną do jego subiektywnego poczucia zagrożenia związanego z obecnością pieszej M. K. (2), której wtargnięcia na jezdnię się obawiał. Takie właśnie zachowanie obwinionego - jazda z prędkością nie odpowiadającą obiektywnym warunkom drogowym

- było zaskoczeniem dla M. K. (1), którego nie spodziewała się, że pojazd jadący bezpośrednio przed nią będzie poruszał się z minimalną prędkością, zwłaszcza, że przed jego samochodem nie poruszał się żaden inny pojazd, który mógłby wymuszać na

nim nietypowe manewry czy ograniczać jego prędkość. W tym zakresie wersja obwinionego, który utrzymywał, iż znacznie zwolnił z uwagi na poprzedzający go samochód została obalona nie tylko zapewnieniami M. K. (1) lecz także z pomocą zeznań obiektywnych świadków zdarzenia - M. K. (2) i M. S.. Także jego wyjaśnienia odnośnie istniejącej obawy wkroczenia przez pieszą M. K. (2) na jezdnię nie zasługiwały na uwzględnienie gdyż analiza zeznań świadków (zwłaszcza M. S.) takiemu założeniu przeczyła.

Należało otwarcie przyznać, że w okolicznościach zajścia wina M. K. (1) była ewidentna gdyż nie zachowała ona dostatecznej odległości od poprzedzającego ją pojazdu i przez to stworzyła sytuację zagrażającą bezpieczeństwu w ruchu, lecz przyczynienie się obwinionego do zdarzenia również nie nasuwało wątpliwości. Wprawdzie według obrońcy zmniejszenie przez obwinionego prędkości nie wyczerpuje znamion wykroczenia art. 86 § 1 kw, jednakże stanowisko to należało z całą mocą odrzucić bowiem poruszanie się przez obwinionego z prędkością nieadekwatną do obiektywnie panujących warunków na drodze oznaczało jazdę z prędkością utrudniającą jazdę innym uczestnikom ruchu drogowego. Takie zachowanie stanowiło niewątpliwie zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu bowiem była to sytuacja zaskakująca i nieprzewidywalna dla M. K. (1), która przy braku przesłanek nakazujących zmniejszenie prędkości, spodziewała się jazdy poprzedzającego ją samochodu z „normalną” prędkością.

Na wyniku sprawy nie zaważył brak opinii biegłego. Nie przeprowadzenie tego dowodu nie stanowiło uchybienia bowiem postępowanie dowodowe przeprowadzone

w sprawie dostarczyło wystarczających dowodów pozwalających na rzetelną i rozsądną ocenę przyczyn i mechanizmu zdarzenia opisanego w zarzutach postawionych obwinionym, i to bez potrzeby sięgania po opinię fachowca z dziedziny ruchu drogowego. Sąd Rejonowy dysponował kompletnym materiałem pozwalającym na nie budzącą wątpliwości ocenę zachowania obwinionego.

Także dowody w postaci załączonych do apelacji zdjęć nie podważyły słuszności przekonania sądu I instancji o winie obwinionego w zakresie czynu z art. 86 § 1 kw. Obrońca twierdził, że w oparciu o fotografie (k. 86-91) można stwierdzić m.in. że do uderzenia pojazdów doszło na skutek nie zachowania przez M. K. (1) należytej ostrożności, jednakże analiza

powyższych zdjęć do takich wniosków wcale nie prowadziła. Dokumentowała ona jedynie uszkodzenia samochodu obwinionego na skutek uderzenia przez

M. K. (1), co było zresztą w sprawie bezsporne. W żadnym zaś razie z fotografii nie można było wyciągać wniosków odnośnie okoliczności w jakich uszkodzenia te powstały, w tym były one nieprzydatne do oceny czy zachowanie obwinionego na drodze było prawidłowe czy nie. Tak więc zdjęcia, na które powoływał się obrońca nie wniosły nic do sprawy.

W rezultacie stwierdzić należało, że Sąd Okręgowy nie dostrzegł w treści apelacji żadnych argumentów, które dyskwalifikowałyby stanowisko sądu I instancji w zakresie dokonanej oceny dowodów czy ustalonych faktów w odniesieniu od czynu przypisanego obwinionemu.

Sąd Rejonowy prawidłowo nadto ukształtował orzeczenie o karze wymierzonej obwinionemu. Kara nagany - orzeczona po zastosowaniu instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary - była wystarczająca do realizacji celów kary, a względ na minimalny stopień winy obwinionego oraz niewielką społeczną szkodliwość jego czynu, nie uzasadniał sięgania po karę surowszego rodzaju.

Względ na powyższe oraz z uwagi na fakt, że w sprawie nie wystąpiły uchybienia, które skutkować by musiały uchYLENIEM zaskarżonego orzeczenia o których mowa w art. 104 kpow i art. 440 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpow, Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Na podstawie art. 119 kpow w zw. z art. 634 kpk w zw. z art. 624 §1 kpk, sąd odwoławczy zwolnił obwinionego od kosztów sądowych, a wydatkami postępowania odwoławczego obciążył Skarb Państwa.